דרור אידר

תפסיקו להלך עלינו אימים

בשמאל ובמערב ממשיכים להפחידנו ולחפש צידוקים לפיגועי הפלשתינים, המבקשים למחוק את ישראל ■ התשובה לכך היא "קיר ברזל" – המשך הרחבתו של היישוב היהודי ■ כי אנחנו, ילדיה החוקיים של ארץ זו, כאן כדי להישאר

יש תשובה ציונית לכל רצח יהודי בארץ. מחבל פלשתיני בפעולה

1

בשבוע שעבר הזכרנו את מאמרו של הסופר סלמאן רושדי על "תרבות האבל", אלו המגידים בראשם בנוער על "רצח חפים מפשע" בידי טרוריסטים ערבים, ובאותה נשימה מקפידים להוסיף "אבל" שלאחריו תגיע סיבה כלשהי לרציחות. יש לחזור על משפט פשוט: חיפוש סיבות לרצח יהודים הוא הצדקת הפשע. ערבי השומע שיש הבנה לטרור האנטישמי - מקבל תמריץ להצטרף להרג, שהרי ניתנה לכך סיבה.

לפני כשבועיים, באוניברסיטת הרווארד, נשאל מזכיר המדינה האמריקני, ג'ון קרי, לסיבה לפרוץ גל הטרור הנוכחי, והשיב: "זוהי עלייה בבנייה בהתנחלויות בשנה האחרונה, ועכשיו יש אלימות מפני שהתסכול גובר". קרי הוסיף שלא רק בקרב הפלשתינים ה"תסכול" גובר, "הוא גובר גם בקרב הישראלים שלא רואים שום התקדמות". נו, אז גם הישראלים מתוסכלים, ובכל זאת אינם יוצאים לרצוח. בכל מקרה, קרי דורש "משני הצדדים לרסן את עצמם". הרוצחים והנרצחים שווים.

השבוע קבע קרי שההתנהלות בין ישראל לפלשתינים היא הוכחה לאופן שבו תיראה מציאות של מדינה דו־לאומית. אז שוחר המבינים צריך לאלץ אותנו להסכים להקמת מדינה ערבית עצמאית על הרי השומרון המשקיפים מלמעלה על מרכז הארץ המבוקשת, או תיראה סוג זהה?

ברגע שנפקיד את הרי השומרון, ישתלטו על הרשות הערבית הנרשה כוחות איסלאמיסטים וחמאס, ראשם והמריקים נוספים שיתחילו לספסף טרור ביד רמיונם. במוקדם או במאוחר תפרוץ מלחמה. עוד לפני כן, יתפרש הסכם שלום כבגידה ישראלית לשחר בן מאת השנים, כפי שפורש בנסיגה מעזה ובחורבן היישובים היהודיים. הממשלה הפלשתינית תתסיס את ערביי ישראל במשולש ובנגב נגד המדינה היהודית.

בוססת הפגנות ודמים מקורות ימבריזו הפלשתינים שהמדינה היהודית אינה יכולה לכפות שליטה על תושביה הפלשתינים, שכידוע נמצאים פה "מאז ומקדם", לפני בוא היאהוד. ארגוני "זכויות האדם" יפנו התנהגות כלפי פנים וחוזקו את המרקסים "במאבקם הצודק" נגד ה"אפליה" ומדיניות ה"אפרטהייד" וכי רינות האבל ימצאו שוב הצדקה לטרור ולפרעות, כי הערבים "מתוסכלים".

2

"תפסיקו להלך עלינו אימים", אומרים משמאל אלה המהלכים עלינו אימים ב"צונאמי מדיני" ו"בידוד בינלאומי" אם לא ניכנע להקמת חליפות אוטי לאומית בלב ארצנו ונשום מת, הם מכנים מצב כזה בשם "שלום". לא אימים אלא מציאות. בדקנו את הרעיון כשמנענו מקום.

קודם לכן, לאחר החתימה על הסכמי אוסלו, שעה שמחיר התקוות האוחרי הרקיע שחקים, נרצחו מאות ישראלים בידי מחבלים פלשתינים. בראשית שנות האלפיים, מייד לאחר שאהוד ברק הציע לפלשתינים חלוקה אפילו בירושלים, פרצה מלחמת ראש השנה ("אינתיפאדת אל־אקצא"). כמובן, האם המוכל שהתפוצץ במלון פארק עשה זאת בשל "תסכול"?

באופן די משעשע, ניתוחו של קרי הדהד את פרשנותו של עיתונאי "הארץ" ברק רביד מלפני שבועיים: "אזרחי ישראל מקבלים תמונת תכלית משמעותית ראשונה של מציאות במדינה הדו־לאומית". מה אתם יודעים, לראשונה נרצחים יהודים בארץ ישראל. אם חשבתם שהילכתי עליכם אימים, הנה רביד: "עתניהו מאיים להפוך את ישראל לגרסה מזרח־תיכונית של יוגוסלביה". והכתר מגיע ה"אבל": "48 שנות כיבוש", ש"אולי יש להן איזשהו קשר לגל האלימות הנוכחי". אולי? פיסקה אחר כך התעלם פרשן הקטסטרופות מהסתייגות ה"אולי" וקבע בוודאות: "הפיגוע הוא חלק מ'אסטרטגיה' של הסכסוך - והתי־

מדיניות אינה מול הרשות הפלשתינית או מול חמאס, אלא מול דור שלם של צעירים פלשתינים שאינם רואים לעצמם כל עתיד. הם מתוסכלים, מיואשים ומושפלים". מה שאמרו הקם היהודי העמיד פרשנים רבים, אבל מעולם לא בא כבושם הזה. אמריקה יש סיבה לגל הרציחות התסרית: פשוט מתוסכלים. או בלי חשש, רק בשל רצונם להרוס את תהליך השלום, הם לוקחים סכין, ובלית ברירה יוצאים לרצוח יהודים. מסכנים.

3

רוב הציבור אינו רואה סיכוי לשלום ברורנו. כל התוספת להתקפלות המוות הפלשתינית המתחילה מבין הילדים וגתי הספר, דרך אמצעי התקשורת ועד למסגדים - רואה בבירור שהסכסוך לא נוסע על טריטוריה אלא על עצם קיומם של היהודים פה בארץ. עד היום לא שמענו מתן תביעותיהם הסופיות של הפלשתינים, שלאחריהן יסכימו להכריז על קץ הסכסוך וסוף התביעות.

אין מסכך כזה, משום שערביי הארץ מעולם לא היו מעוניינים במדינה קטנה לידנו, אלא בחורבן המדינה היהודית.

> **ערביי הארץ לא מעוניינים במדינה לידנו, אלא בחורבן המדינה היהודית. כדאי להתנער מאשליות שלום־אך־שווא ולשמוע מה בפיהם, בלי מסיכות התקינות הפוליטית**

התובנה הזאת נשמעת פשטנית, אבל כדאי פעם להתנער מאשליות שלום־אך־שווא ולשמוע מה באמת יש לשכנינו לומר, בלי מסיכות התקינות הפוליטית. היכנסו לאתר ממר"י ולאתר "מבט לתקשורת פלשתינית", וזה יספיק.

מכיוון שאין סיכוי לשלום, ראוי להשיב תשובה ציונית בורה על כל רצח יהודי בארץ. אם הטרור הערבי מבקש לייאש אותנו, מתוך המחשבה הילדותית שמספר הסכינים בארצו הפך בנו תשוב לגלות - יש לרדת לשורשי ולומר בשפתה: מול הרס הורים נבנה את בניינם פה בארץ חמדת אבות. המאבק הערבי, שהלקם נכבדים במערב משתפים עימו פעולה, הוא מאבק נגד שיבת היהודים לציון; והתשובה בהתאם.

לפני 92 שנים בדיוק פרסם זאב ז'בוטינסקי את מאמרו המפורסם "קיר הברזל". הוא טען שערביי הארץ אינם מעוניינים ב"הסכם מרצון" איתנו. לכן ההתיישבות "יכולה להמשיך ולהתפתח רק בחסותו של כוח מגן שאינו תלוי באוכלוסייה המקומית") זה יהיה "קיר ברזל, שלא יהא בכוחה של האוכלוסייה המקומית להבקיע".

עוד כתב: "כל עוד יש לערבים אפילו זיק של תקווה להיפטר מאיתנו, הם לא ימכרו את תקוותם זו, לא בעד מילים מתוקות ולא בעד פרוסה מרוחה של לחם מתוקה". במילים אחרות, הם לא זקוקים לתירוץ כדי לנסות ולהיפטר מאיתנו.

לא ביום ולא בחמש שנים, אבל אם נהיה עקביים ונבנה פרי בית, קטן כגדול, תחת התגובה בניית בתים ויישובים - יחזק הדבר את קיר הברזל התודעתי בקרב שכנינו להבין שאיננו אורחים חולפים לרגע. אנחנו ילדיה החוקיים של הארץ השבים הביתה אחרי טיול ארוך בעולם, שבמהלכו לא שכחה מעולם וגם היא שמרה אמונים ונענתה רק להם.

התשובה העתיקה לרצח יהודים המבקשים להתיישב בארצם נמצאת בנוסח התנחומים של עמנו: "בבניין ציון תנוחמו". ■